

Arrest

nr. 182 464 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn.

Verzoekende partij heeft een vierde aanvraag, type D, ingediend op 9 december 2015 om een visum gezinshereniging te bekomen in functie van haar Belgische echtgenote.

Het visum werd verzoekende partij geweigerd bij beslissing van 7 juni 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Dit is de bestreden beslissing met motieven:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, van kracht geworden op 22.09.2011; Overwegende dat op 09/12/2015 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van Y. H. A. A., geboren op 18/04/1972, van Egyptische nationaliteit, om zijn echtgenote in België, K. R. A., geboren op 23/01/1968, van Belgische nationaliteit, te vervoege;

Overwegende dat mijnheer reeds driemaal eerder een visumaanvraag gezinshereniging indiende maar deze eerdere aanvragen op 23/04/2015, 19/06/2015 en 18/09/2015 geweigerd werden omdat DVZ zich op basis van het voorgelegde dossier niet kon uitspreken over het feit dat zijn echtgenote wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatig bestaansmiddelen beschikte.

Overwegende immers dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat betrokkene ter staving van de huidige visumaanvraag de volgende documenten voorlegde:

Een attest uitgaande van de christelijke mutualiteiten, dd 30/11/2015, dat op naam van mevrouw K. een arbeidsongeschiktheid (+66 %) werd geregistreerd vanaf 15/04/2015 en mevrouw recht heeft op een dagbedrag van 43.65 euro tussen 15/04/2015 en 14/11/2015

- Een attest van Cofidis, dd 27/05/2015, waaruit blijkt dat mevrouw bij hen een lening lopen heeft voor een bedrag van 856 euro.

- Een attest van de Fod Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat mevrouw een maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap ontvangt.

Een attest betaling werkloosheid waaruit blijkt dat mevrouw tussen januari 2014 en april 2015, het moment dat ze arbeidsongeschikt werd verklaard, een werkloosheidsuitkering genoot.

- Een attest van de Fod Sociale Zekerheid aangaande de erkenning van de handicap van mevrouw.

- Een schrijven van het CAW waaruit blijkt dat mevrouw een ziekteuitkering van minimum 1134,9 euro ontvangt en ook een tegemoetkoming voor personen met een handicap van de FOD Sociale Zekerheid ten bedrage van 286,15 euro.

- Een attest uitgaande van de christelijke mutualiteiten, dd 16/03/2016 waarop vermeld staat dat mevrouw vanaf de eerste dag van de zevende maand van haar arbeidsongeschiktheid recht heeft op een minimumuitkering en het dagbedrag vanaf 15 oktober 2015 55,07 euro bedraagt en hier, afhankelijk van het dagbedrag, een maximum van 11,11 procent bedrijfsvoorheffing dient toegepast te worden.

Overwegende dat enkel de ziekteuitkering van mevrouw in aanmerking kan worden genomen aangezien ingevolge een arrest van de Raad van State (arrestnummer 232033 van 12/08/2015) blijkt dat een inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming uitbetaald aan personen met een handicap, die een vorm van sociale bijstand zijn waarvan de betaling wordt verzekerd door de staat (FOD sociale zekerheid) niet in aanmerking mag worden genomen als bewijs van stabiel en regelmatig inkomen.

Overwegende dus dat hieruit blijkt dat betrokkene over maandelijks bedrag van 1134,9 euro beschikt. Mogelijk ligt dit bedrag nog iets hoger gezien het attest van de christelijke mutualiteiten, dd 16/03/2016, maar op basis van de informatie die op dit attest vermeld staat, kan DVZ zich niet uitspreken over het precieze maandbedrag dat mevrouw ontvangt.

Een dergelijke som vormt dus geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende daarenboven dat betrokkene daarnaast 2 kinderen ten laste heeft, waarvan één meerderjarige zoon met een handicap van meer dan 66%.

Overwegende dat mevrouw ook een lening heeft lopen bij Cofidis en hiervoor een maandelijkse som dient af te betalen.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende, stabiele en regelmatige

bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd.

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende daarenboven dat bij het Parket van de Procureur des Konings een onderzoek geopend werd naar het huwelijk van betrokkenen en het huwelijk van betrokkenen nog niet erkend werd in België.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd."

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

• Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aanvrager

PSN: (...)

Naam: Y.

Voornaam: H. A. A.

Geslacht: Mannelijk

Huidige nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 18/04/1972"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een laatste onderdeel van het enige middel betoogt de verzoekende partij:

"ENIG MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62,1ste lid vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen. Schending van artikel 40bis § 2,1° en 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending artikel 3 en 8 EVRM. Schending van artikel 32 810/2009/EG.

(...)

Verzoeker wijst er verder op dat de criteria met betrekking tot het inkomen voor burger van de Unie en zijn familieleden bepaald zijn in artikel 42 § 1 vreemdelingenwet, en hierin bepaald wordt dat wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis § 4 tweede lid en in artikel 40 ter (in casu van toepassing), op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het is een schending van het gelijkheidsbeginsel dat personen die op een andere grondslag naar België wensen te komen (enerzijds familieleden Belg zoals in casu, anderzijds familieleden EU-burgers) op vlak van bestaansmiddelen op verschillende wijze beoordeeld worden, daar de essentie van deze eis van voldoende bestaansmiddelen gelegen is (in beide situaties) dat de persoon niet ten laste zou vallen van de openbare overheden. Het is een schending van het gelijkheidsbeginsel dat aan verzoeker (zijn Belgische partner) in casu strengere voorwaarden met betrekking tot het inkomen worden opgelegd dan aan EU- onderdanen. Het is zelfs onlogisch daar de band met België nauwer is (Belgische onderdaan) dan met EU-onderdanen. Er diende in casu dan ook (te buiten gelaten het criterium van 120% van het leefloon) onderzocht te worden of er in casu voldoende bestaansmiddelen bewezen werden om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit niet doen schendt het gelijkheidsbeginsel. Met verwijzing naar het derde onderdeel en naar de gevoegde stukken stelt verzoeker dat voldoende bestaansmiddelen in vermelde zin werden aangetoond. Verzoeker verwijst in dit verband naar onderstaande rechtspraak. Verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 29 september 2013, overweging B.55.2.: "B.55.2.

Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag. De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. " In casu onderzoekt de bestreden beslissing niet of in het concrete geval en op basis van de behoeften de bestaansmiddelen voldoende zijn. Dit is in strijd met wat het Grondwettelijk Hof vooropstelde. Verzoeker verwijst naar arrest n° 225.915 Conseil d'Etat van 19 december 2013 waarin gesteld wordt dat wanneer niet is voldaan aan de inkomstenvoorwaarde, DVZ dient over te gaan tot een behoeftenanalyse: « Il y a lieu de conclure de ces éléments que dans l'intention du législateur, le montant de 120% du revenu d'intégration constitue clairement un montant de référence et non un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial doit être refusé, en sorte que dans l'hypothèse où le parent rejoint dispose de revenus inférieurs à ce montant de référence, il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Or en l'espèce, et alors qu'il ressort de la lecture de l'arrêt attaqué que le premier juge a fait de la question de l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, précité un motif déterminant et non « superfétatoire » de l'arrêt attaqué, cet arrêt méconnaît la portée de cet article 42, en affirmant que « concernant (...) plus particulièrement l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, (...) la partie défenderesse n'était nullement tenue, de prendre en considération la simulation des dépenses du ménage, afin de déterminer si le revenu disponible est suffisant compte tenu des besoins propres du ménage » et en ajoutant que « la loi stipule uniquement un seuil minimum du revenu sans toutefois stipuler quelles dépenses doivent être prises en considération ». Dans cette mesure, le premier moyen de cassation doit être jugé fondé. » Verzoeker verwijst verder naar het arrest RvV nr. 118 969 van 17 februari 2014 in de zaak RvV 129 790/ II Mouto Epse Dalman t. Belgische Staat:

(...)

Verzoeker houdt terecht voor dat er in casu sprake is van een miskenning van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet. " De beslissing faalt bijgevolg wat betreft de vermelde wetbepalingen. "

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

"In antwoord op een vierde en laatste onderdeel van het middel van verzoekende partij dient verweerder op te merken dat er wel degelijk een individueel onderzoek heeft plaatsgevonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat enkel het bedrag van de ziekteuitkering in aanmerking kon worden genomen (zie supra).

Verder laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken: er werd rekening gehouden met de kinderen ten laste, de handicap van een kind en de lening die moet worden afbetaald.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verweerder merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verweerder laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij voor een visum gezinshereniging diende geweigerd te worden.

Tevens is de beslissing ten genoegte van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden verzoekende partij niet aan de wettelijke vereisten voldoet.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 3 en 8 EVRM en artikel 32 810/2009/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon, echtgenote van de verzoekende partij slechts maandelijks 1134,9 euro bedraagt, mogelijk "iets hoger" "gezien het attest van de christelijke mutualiteiten dd 16/03/2016"

De verwerende partij concludeert dat dergelijke som geen toereikend bedrag vormt omdat het lager is dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voorts verwijst zij naar een lening, zonder te berekenen welk het maandelijks bedrag is dat in mindering wordt gebracht door de maandelijkse betalingen en verwijst zij naar de meerderjarige zoon met een handicap van meer dan 66% zonder voor de berekening van de behoefteanalyse de som in meerdering te brengen met de tegemoetkomingen die aan deze zoon verbonden zijn. Zij verwijst naar een ander tweede kind maar brengt een kinderbijslag niet in meerdering van het bedrag dat globaal verkregen wordt om een behoefteanalyse te kunnen doen. De concrete huur wordt evenmin vooropgesteld. Louter veralgemenen door te verwijzen naar het bestaan van twee kinderen, de handicap van één ervan en naar een lening die moet afbetaald worden, zonder in concreto te berekenen, volstaat niet en is niet afdoende. De verwerende partij legt evenmin uit waarom in casu de inkomsten ruim onvoldoende waren, zoals thans in de nota wordt voorgehouden.

Het is niet omdat bepaalde inkomsten terecht worden uitgesloten van de berekening van de bestaansmiddelen in toepassing van de artikelen 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet dat deze inkomsten niet kunnen dienen ter berekening van de bestaansmiddelen die nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. De verzoekende partij

verwijst terecht naar het bepaalde in het arrest 121/2013 van 29 september 2013 van het Grondwettelijk Hof.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij niet op afdoende wijze is nagegaan welke bestaansmiddelen de verzoekende partij in concreto behoeft om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, rekening houdend met de lage huurprijs en de tegemoetkomingen ook voor de kinderen van de verzoekende partij. Evenmin in de nota wordt dergelijke analyse verricht of aangeduid waar deze dan wel moet gevonden worden in de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe zelf de analyse zoals opgelegd in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet te verrichten. De motiveringsplicht in samenlezing met artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is geschonden.

Aangezien de gegrondheid van dit onderdeel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing dienen de overige onderdelen niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN